

табури ти, които идатъ. Мъркити ми са земен, и въ Търново никой нѣма да се мръдне. Тоя, който трѣбваше да даде знакъ тѣ на вѣстанието, е вече въ ръцѣ тѣ на властъ та.

(Чуе се отъ далече звонъ тѣ на камбанъ тѣ).

Балкански.

Чуешъ ли тоя звонъ? Той ти отговаря?

Тахсинъ, (Настрана).

Възможно ли е това? . . . Загубенъ съмъ! . . .

Балкански.

Видишъ, Тахсинъ паша. Не си билъ зелъ добръ мърки ти си.

(Зазорява се).

Балкански.

Зазорява се. Очаквания денъ изгрѣ. Както разбойници се криятъ за да тъкаятъ нечисти ти си и злодѣйски кроежи, така нии се криехме до днесъ въ темнини ти за да приуготовяваме най-чисто то и свято дѣло. Позивъ тѣ на свобода та прогърмява и отъ минало то страшно и ужасно, направено отъ страдания та и отъ мъченичество, издига се повредъ въ България единъ викъ: Смъртъ или свобода!

(Съзаклятници ти коленичаватъ, обгърнати къмъ Истокъ).

Балкански, (на коленъ).

Поздравяваме те, о свобода. Развѣй свештени ти си знамена и води ни на бой. Додѣто има една капка кръвъ въ жили ти ни, ний ште стоимъ прави за да ги заштиттаваме.

Съзаклятници ти.

Смъртъ или свобода!

(Съзаклятници ти ставатъ).

Балкански, (къмъ Тахсинъ паша).

(Като сочи на пламъци ти). Гледай, Тахсинъ-паша. Колкото голѣми и свѣтливи са тия пламъци, толкова голѣма и свѣтлива е и дума та смъртъ, която великодушие то ти чете въ тѣхъ.